

Prve jaslice.

Gotovo vas bode mikalo zvedeti, kje in kako se je pričela prelepa navada, da o Božiči jaslice narejamo.

Začetnik jaslicam, katerih se zdaj vsi dobri otroci tako zelo veselijo o prelepih božičnih praznikih, je sveti Frančišek Asiški. Ta preljubeznjivi ljubljeneč božjega Deteta se je med vsemi cerkvenimi prazniki najbolj veselil genljivih božičnih praznikov. S prav posebno slovesnostjo pa je hotel obhajati tri leta pred svojo smrtjo veseli god Gospodovega rojstva. V gozdu blizu mesta Grečo je dal narediti jaslice in slame dati notri in na sveti večer so tudi vola in oslička pripeljati tja, da bi vse prav živo spominjalo betlehemskega hlevca, kjer je bil to noč Jezus Kristus rojen. In velika množica menihov iz bližnjih samostanov in ljudstvo iz okolice je vrelo tjakaj, da se je vse trlo. Silna množina bakelj je razsvetljevala gozd in na daleč okrog se je razlegalo veselo božično petje. Tudi pastirska piščalka se je glasila, kakor kaže podoba. Frančišek pa je klečal v pobožnosti potopljen s solzami svete radosti v očeh pred jaslicami, na katerih je bil narejen altar, kjer se je o polnoči obhajala sveta božična maša. Za vse to je bil sv. Frančišek iz Rima od svetega očeta papeža Honorija III. dobil posebno dovoljenje. On sam je pri tej polnočnici ko levit sveti evangelij pel in po evangeliju je pridigal. Pridigal je o rojstvu ubozega kralja Jezusa tako ljubeznjivo, tako goreče in sveto, da je vse bilo v solzah. Jezusa je imenoval le Detece betlehemske in kedar je izgovoril njegovo presladko ime, mu je bilo, kakor bi bil jedel méd. Mož, ki je bil po Frančiškovem naročilu oskrbel priprave za to slovesnost, vitez Janez Velita, je pravil pozneje, da je videl dete nebeške lepote, ki je spalo tam v jaslih, in sv. Frančišek ga je objemal in poljubljal, kakor bi ga hotel zbuditi. In po pravici verjamemo to prikazen, ker je bil vitez, ki jo je videl, svet mož, kakor sv. Bonaventura sam priča, in potem, ker je bila tudi pozneje potrjena po mnogih čudežih; slamica namreč, na kateri se je bilo prikazalo sveto božje Dete, je imela moč, da so se ž njo ozdravljale živali od raznih bolezni. In kar je še posebno čudno, ljudje, ki so hodili obiskat tisti kraj, če

so še tako mlačni bili, so se tam ogreli in ljubezen do Boga se je vnela v njih srcih. Po smrti sv. Frančiška pa se je na tistem mestu naredila kapelica, ktere altar

se je postavil prav na tiste jasli, da bi tako mašnik tam vžival telo Sinu božjega, kjer se je bil prikazal v podobi novorojenega deteca. Še zdaj je to svetišče v onem gozdu jako obiskovana božja pot. („Cvetje“ 1880.)